

*Missziós
prédikációk*

2015
II. negyedév

II. negyedév

1. Szombat, 2015. április 4.

AZ IGAZI KERESZTÉNYI SZOLGÁLAT ELVEI

1Péter 4,10. „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.“

Szorgalmasan dolgozzatok, a legjobb szolgálatot nyújtva az Úrnak. De ha a szolgálatotok nem igazán eredményes, akkor ideje felvetni a kérdést: követjük-e a bibliai mércéket. Ha a szolgálatotokat rendszeresen összehasonlítjátok a bibliai mércékkel, akkor megtapasztalhatjátok az eredményesség és az eredménytelenség közötti különbséget. Íme, öt lényeges elv a bibliai igehirdetői szolgálat felújításához:

1. Tartsátok a Bibliát a legfőbb tekintélynek. Fogadjátok el a Bibliát, teljes egészében, mint a hit és a mindennapi élet legnagyobb tekintélyét. Hozzátok létre a Biblia szorgalmas, objektív és alapos tanulmányozásának szokását. A Biblia prizmáján keresztül vizsgáljátok meg minden tevékenységet és egyházi hagyományt, hogy meglássátok, összhangban vannak-e vele. Amikor valamely tant vagy tevékenységet ki szeretnétek értékelni a Biblia segítségével, a következő kérdéseket tegyétek fel:

- Mi a legfőbb mondanivalója
- Vajon ez bibliai utasítás-e?
- Vajon Isten akarata szerinti-e?
- Ha ez nem egy parancsolat, akkor talán valamilyen fontos bibliai elv?
- Ha nem elvről van szó, akkor ez a tevékenység egy engedélyezett bibliai tevékenység talán, amely összhangban áll a Bibliával?

- Vajon összhangba hoztam-e minden hozzá kapcsolódó bibliai tanítással, közvetve vagy közvetlenül?
- Vajon ezek a tevékenységek egyensúlyban vannak-e minden más hozzá kapcsolódó bibliai igazsággal?

Fogadjátok elővigyázattal a legnépszerűbb fogalmakat az oktatás, a szórakozás és a médiák területén, amelyek összekötik a téves ötleteket (például, hogy a megszentelődés minden formája értelmetlenség) a bibliai igazságokkal (például, hogy a megszentelődés az igazi szeretetet tükrözi, amely minden komoly tanulmányozója számára hasznos). Elemeztétek, hogy a gyülekezetek tanácsai, igehirdetési és tanítási összhangban állnak-e az Írással, hogy megállapíthassátok, vajon jók és helyesek-e.

2. Támogassátok a gyülekezetet, hogy összehangolja életét a bibliai céljával

A hívőknek az istentiszteletet az életük minden részében meg kell tapasztalniuk, nem csak a szombati istentisztelet alatt. A gyülekezetben az éneknek és a zenének az Isten és nem az ember dicsőségét kell szolgálnia. Minden hívőnek legyen alkalma énekelni, hogy átélhesse a lelki felemelkedést. A gyülekezeti tanítás szolgálatának tanítványokat kell képeznie. Fontos, hogy a hívők csatlakozhassanak a kicsoportokhoz, amely támogatni fogja őket a saját lelki növekedésükért való felelősségvállalásban, felkínálva nekik a megfelelő támogatás és bátorítást. A prédikátornak gondolnia kell a hívők testi, lelki és szellemi fejlődésére. A gyülekezetnek hatással kell lennie az őt körülvevő társadalomra, ezért fontos, hogy olyan tevékenységeket tervezzen, amelyek a helyi közösség javát szolgálják.

3. Engedjétek meg a Szentléleknek, hogy tevékenykedjen

Ismerjétek fel a lelki ajándékokat és képességeket, amelyek az egyház létezésének célját szolgálják. Ilyenek: az igehirdetés, a tanulmányozás meg a vezetés lelki ajándéka; az istentisztelet lélekben és igazságban való vezetésének ajándéka; az isteni igazságok megjelentése igehirdetés által; a képesség, hogy tanulmányozzák a Bibliát másokkal; mások lelki szükségletei felismerésének és a bölcs tanácsadásnak a képessége; a hívők gyakorlati szükségletei felismerésének és kielégítésének képessége; az emberek, Krisztus számára való megnyerésének képessége; a közösség fizikai és társadalmi szükségleteinek oly módon való szolgálás képessége, hogy azzal embereket vonzzon Istenhez. Segítsünk minden hittestvérünknek felfedezni, fejleszteni és alkalmazni lelki

ajándékait és tehetségét, hogy úgy szolgáljon vele, ahogy azt Isten elvárja tőle. Amikor látjátok, hogy a gyülekezet létezésének célja nem igazán valósul meg, akkor imádkozzatok. Bátorítsátok a hittestvéreket, hogy gyakran imádkozzanak a körülöttük élők testi-lelki szükségleteiért és mindazokért világszerte, akik még nem hallották az Örömmüzenetet. Ösztönözzétek őket, hogy olyan hittel imádkozzanak, amely megmutatja, mennyire vágnak Isten válaszára. Ahelyett, hogy a saját, korlátozott képességeire támaszkodna fontos, hogy a gyülekezet megmutassa, mennyire függ a Szentlélek naponkénti korlátlan erejétől.

4. Krisztus minden követője vegyen részt az evangéliumhirdetés isteni tervében

Minden gyülekezet ösztönözze a hittestvéreket, hogy fogadják el Jézus meghívását az evangélium erejéről szóló bizonyágtévesésre, igyekezve megmenteni az elveszett emberiséget. Tanítsa meg a hívőket, hogyan mutathatják és mondhatják el másoknak, miként munkálkodik Jézus az ő életükben. A gyülekezet vezetői kitartással keressenek olyan hívőket, akik tehetségesek az evangélium hirdetésében, biztosítsanak a számukra megfelelő kiképzést, hogy eredményesebben alkalmazhassák lelki ajándékaikat. A gyülekezetnek jobban meg kell ismerkednie azokkal az emberekkel, akikhez az igazság még nem jutott el. A hívők gondoskodjanak ezekről az emberekről és munkálkodjanak értük. Tervezzetek rövid missziós tevékenységeket, amelyekre jó alaposan fel kell készülnötök; kérjétek meg a missziós irányultságú hívőket, hogy mondják el a gyülekezetben a tapasztalataikat. A hívők imádkozzanak gyakran az átfogó missziós munkáért, és közvetítsenek a munkában résztvevők szükségleteinek kielégítésében. Fontos még azt is megtanulnunk, hogy a bibliai elvek szerint, hogyan kell felhasználnunk a javainkat. Lelki érlelődésünkhöz az is hozzájárul, ha pénzeszközainkkel támogatjuk az egyház missziómunkáját.

5. Kövessük Jézusunk szolgálta vezetői példáját

Jézus legyen szolgálatunk és életünk Ura. Úgy tekintünk Rá, mint a szolgálás és a vezetés Példaképére. De hogy megakadályozzuk a vezetőknek a személyes hatalommal való visszaélését a gyülekezetben, muszáj felállítani meghatározott szabályokat. A vezetők használják a tekintélyüket arra, hogy bátorítsák egymást, hogy mindegyikük önmagát tartsa felelősnek az integritással való vezetésben. Az Isten és az emberek iránti szeretet legyen a gyülekezeti vezetők fő indítéka. Ne veszítsük szem elől milyen céllal hozta létre Jézus az egyházat.

A gyülekezetben szolgálni kell. Ne üljünk karba tett kézzel, hanem mindenki igyekezzen a felmerülő missziós hiányok betöltésében. Önkéntesen és készségesen szolgáljunk. A hívők tettei beszéljenek hangosabban, mint a szavaik, arról, hogy mennyire komolyak a hitben. Legyünk alázatosak. Imádkozzunk gyakran – teljes hittel. A gyülekezet egységén kell munkálkodnunk azzal, hogy a hívőket a szívélyes egymásközi kapcsolatok ápolására bátorítsuk. Ösztönözzük egymást a Szentlélekkel való beteljesedésre, és engedjük meg szelídséggel, hogy a Lélek és a bibliai elvek vezéreljenek bennünket.

2. szombat, 2015. május 2.

MIT KELL TENNI, HA ELFOGY A BOR

János evangéliuma 2,1-11.

Krisztus első csodája egy menyegzőn történt, a galileai Kánában. Kána egy jelentéktelen kisváros volt, Názárettől nem messzire. Kána kisvárosnak nem volt társadalmi jelentősége. A bibliakutatóknak 1800 évre volt szükségük ahhoz, hogy megtalálják, hol is helyezkedett el valójában ez a kisváros.

Jézus, Jézus anyja meg az Ő tanítványai egy menyegzőre voltak hivatalosok. Mivel az akkori héber kultúrában a társadalmi helyzet sokat számított, feltehetően ez egy közepes pénzügyi helyzetű pár esküvője lehetett. Mivel Mária szegénynek számított, sohasem hívták volna meg gazdag emberek lakodalmába. Érdekes megfigyelni, hogy Jézus szolgálata és születése is, egy jelentéktelen kisvárosban történt, egyszerű, szürke, hétköznapi emberek között.

Az esküvő a héber kultúrában akkor is és ma is fontos eseménynek számított. Létezik egy protokoll, amit mindenkinek követnie kell. Ha szűzleányról volt szó, az esküvőket mindig szerdán tartották. Amikor a vőlegény özvegy volt, az esküvőre csütörtökön kerülhetett sor.

Az esküvői szertartás este kezdődött, a vendégfogadás után. A menyasszony és az édesapja karöltve, mögöttük a lakodalmas menettel, végigparádézott a város utcáin, hogy mindenki kiállhasson az utcára és sok szerencsét kívánhasson nekik. Végül a lakodalmas menet megérkezett a vőlegényes házhoz. Az esketés szó szerint a vőlegény házának

bejárata előtt történt. A szertartás nem nevezhető rövidnek... az egész esküvő napokig tartott. Nagy ünnepség ideje volt ez.

A házasságkötési ceremónia után, a menyasszony és a vőlegény együtt járta az utcákat, a lakodalmas menet pedig fáklyákkal kísérte őket. A házaspár mellett mentek azok, akik a fejük felett levő baldachint vitték. A lakodalmas menet mindig a leghosszabb utat választotta, hogy minél többen gratulálhassanak nekik.

Akkoriban a mézeshetek még nem voltak divatosak. A házaspár a házat egy hétig nyitva tartotta. Úgy bántak velük az emberek, mint egy királyi párral. Szép ruhákba öltöztették őket, néha még koronát is tettek a fejükre. Minden kívánságukat teljesítették. A szavuk parancs volt! Szabály szerint a vőlegény családjának kellett biztosítania az ételt és italt a lakodalom egész idejére. S most, hogy mindezt tudjátok, kezdjük el olvasni a bibliai jelentést a János 2,1-11-ig terjedő versekben.

„És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; És Jézus is meghivaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim. Mond az ő anyja a szolgálknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métrétra fér vala. Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtölték azokat színi. És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És vittek. A mint pedig megízlelé a násznagy a borra lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgálak tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy a vőlegényt, És monda néki: Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. Ezt az első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hívének benne az ő tanítványai.”

A házigazda észrevette, hogy már alig van boruk. A vártnál több vendég érkezett. Az ő kultúrájukban az ital hiánya rossz vendéglátást jelentett, az meg nagy szégyen volt. A zsidók nem részegedtek meg a lakodalmakban. A részegség is szégyenletes dolog volt. Ám a házigazdát beperelhették a vendéglátási szabályok megszegése miatt.

Úgy tűnik, hogy már pénzük sem volt, hogy elszaladtak volna valahova italért. Feltételezzük, hogy Mária, Jézus anyja közeli rokonságban állt a vőlegény anyjával, ezért jutott a fülébe ez a probléma.

Mária odalépett Jézushoz és így szólt: „Fiam, van egy kis gond. Jó lenne, ha segítenél. A vőlegény szüleinek fogytán van a boruk”.

Az a tény, hogy Mária ilyen kéréssel állt Jézus elé, arról biztosít bennünket, hogy Jézusnak gondja van a mindennapi szükségleteinkre.

Jézus anyjának adott válasza kissé gorombának tűnhet, de nem az, mert Jézus már kezdett átállni a szolgálattal teljes életre, s ezért igyekezett elszakadni a családjától.

János, Jézusnak ezt a csodáját „jelnek” nevezi. A jeleket azért rakják ki, hogy bizonyos információkat továbbítsanak vagy, hogy meghatározott irányba tereljenek bennünket. Krisztus csodáinak célja mindig Isten dicsőségének keresése volt, és hogy rámutassanak az Ő jellemére. Vizsgáljuk meg, hogy mit jelent ma a számunkra Jézusnak ez az első „jеле”.

I. A jel arra utalhat, hogy elfogyhat a bor

A. Mária megértette a helyzet komolyságát. Ezt a szavaiból is kivehetitek: „Nincs boruk”.

1. Izrael számára a bor az öröm jelképe volt. A zsidó rabbik mondogatták: „Bor nélkül öröm sincs”. A kánai menyegzőn eltűnt az öröm!
2. Mária kijelentése arra is utalhat, hogy Krisztus nélkül üres az életünk.
3. Mária kijelentése nem csak a lakodalom folyékony üdítőjére vonatkozik. Az életünket példázza. Ijesztő, amikor „elfogy a bor” (öröm).

Illusztráció: Amikor Ernest Hemingway nevét halljuk, legtöbbször nem fogja ismerni az ő életének részleteit, de azt mindenki tudja, hogy egy ismert író volt. Hemingway kiváló elbeszélő. Sok könyvét a klasszikus művek közé sorolják. Az Öreg halász és a tenger című könyve, amelyet kubai tartózkodása alatt írt, mutat rá a zsenialitására. 1954-ben irodalmi Nobel-díjjal jutalmazták. Fiatalkorában nagyon zajlott az élet körülötte. Az első világháborúban újságíróként beszámolókat írt, és mentőautót vezetett. Részt vett a spanyol polgárháborúban. Sok és sokféle barátja volt – a matadoroktól az írókig. Bármit tett, azt „végigcsinálta”, „az élet természetes borát itta”. De egyszer aztán elfogyott a bor. Hemingway életének erről a pillanatairól Carlos Baker, az életrajzírója így mesélt:

– A vasárnap reggel derült és felhőtlen volt. Ernest korán felébredt, mint mindig. Felvette a piros „királyi köntösét” és csendben levonult a szőnyeggel borított lépcsőn. A nappaliban a kora reggeli Nap sugarai hosszan elterültek. Látta, hogy a puskákat levitték és bezárták a pincébe, ám a pincekulcs, ahogy korábban is, ott volt a mosogató feletti ablak párkányán. Lábujjhegyen lement a pincébe, és kizárta az ajtót. Fülledt volt bent a levegő, mint a kriptában. Kiválasztotta a dupla csövű vadászpuskát. Éveken át galambokat lövöldözött vele. Kivett néhány golyót a dobozból, becsukta és bezárta az ajtót, majd felment a lépcsőn. Még ha látta is, hogy kint derült nap van, ez nem akadályozta őt a szándékában. Átment a nappali szoba első részébe, amely, a tölgyfával borított falaival és a linóleumból készült padlójával, valamiféle templomra emlékeztetett... Betett két golyót a csőbe, gondosan leengedte a puskát a padlóra, lehajolt, a két csövű puskát a homlokához igazított, mindjárt a szemöldöke fölé, és mindkét ravaszt meghúzta.

B. Vannak pillanatok, amikor elfogy a bor (elfogy minden öröm)

1. Egy ember, kétségbeesett arckifejezéssel ült le az asztalhoz. Éppen most ért haza, a barátját volt meglátogatni, aki akciókkal kereskedett, és akiről tudta, hogy egy nagyon nehéz időszakon megy keresztül; aznap reggel holtan találták az autójában; kipufogó gázt engedett be, és attól fulladt meg.
2. Az egykor boldog családok ma a válás fájdalmával küzdenek, miért? Elfogyott az öröm a közösségükből.
3. Nem mindenki folyamodik extrém megoldásokhoz, de sokan nem élnek, hanem egyszerűen elviselik az életet. Csak átlebegnek az egyik napból a másikba.
4. Mi nem tudjuk visszahozni az örömet. Újbort csak Jézus Krisztus tölthet.

II. Ez a jel arra tanít bennünket, hogy amikor elfogy a bor, Jézus újat teremthet

A. Mária odament Jézushoz és elmondta nekik a vendéglátók gondját. El tudjuk képzelni, ahogy előzőleg odasúgta a vőlegény anyjának: „Várj csak! Tudom, mit kell tenni”. Odament Jézushoz és elmondta neki. Nagyon szimpatikus az, ahogy odaszólt a szolgáltnak: Tegyétek azt, amit mond! Egyszerűen csak tegyétek meg!

1. Jézus látta a vizeskorsókat, amelyekben a kézmosáshoz szükséges vizet szokták tárolni. Amikor valamelyik vendég megérkezett, egy szolga vizet csurgatott a kezükre, a jelképes megtisztulás jeléül. A mosdatlan kézzel való evés szentségtörés volt. És Jézus mind a 680 liter vizet borrá változtatta. Micsoda nászajándék! Megfigyeltétek, hogy Jézus a kézmosáshoz szükséges vizet használta fel az első csodájához. A tartályokban levő vizet különben csak a külső tisztálkodáshoz használták. Jézus, a rá következő három évben, szolgálatával, az embereket a belső tisztaságra fogja tanítani.
2. Jézus első csodáját szemlélve a következőket látjuk: Jézus nem csak örömet ad, hanem bőségesen adja az örömet. Nem csak közvetlen szükségletüket elégítette ki, hanem gazdagon megajándékozta őket borral:
  - a. Nem közönséges bort adott nekik. A bor, amelyet ő teremtetett sokkal jobb volt annál, mivel a lakodalmat elkezdték.
  - b. Jézus nem csak „befestette” egy kicsit a vizet, hogy borra hasonlítson. A kőkorsókban olyan bor volt, amelyet az életükben még nem ittak.
  - c. Ebben a jelben a következő igazságot találjuk: Jézus nem kicsit fogja meggyógyítani az életünket, nem csak ragtapaszt tesz az életünkre, hanem meg akarja változtatni; ahogy a vizet átváltoztatta, az életünk újjáalkotja.

B. Jézus változásokat hozott. Átváltoztatta...

- a vizet borrá;
- arcuk komorságát mosolyra;
- félelmüket a remény dalává;
- a sivatagokat kertekké;
- a bánatot öröme;
- a bűnt áldásra
- a halált pedig életté.

III. Ez a jel azt mondja, hogy Jézus gazdagon kínálja nekünk az újbort

A. Néha nem tudjuk megérteni, hogy Isten miért nem törődik csupán a legalapvetőbb szükségleteinkkel, hanem gazdagon megajándékoz.

1. Ez a kegyelemről szóló jelentés. A kegyelem nem mérhető. De mindig elegendő lesz ahhoz, hogy megfeleljen minden szükségleteinknek.
2. Ez az isteni szeretetről szóló jelentés. Semmi sem vezetheti rá Istent arra, hogy ne szeressen tovább bennünket.
3. Ez az isteni jellemről szóló jelentés. Isten nem csak a szükségletek Istene – Ő a gazdagság Istene:
  - a. Malakiás 3,10: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen”.
  - b. Nem csak eleget, hanem gazdagon ad.
  - c. Nézzetek csak szét a természetben. Voltatok-e már valamilyen hegyen? Valahol, ahol gazdag szépséget láttatok. Isten nem csak „elég sok” szépet adott nekünk, hanem teljesen körülvett vele bennünket. Voltatok-e már tengerparton és szemléltétek-e a végtelen tengert? Ott is sokkal több a szépség, mint amennyit szemünk átfoghat. Szemléltétek-e már a vadvirágos tájakat? Egy réten nem csak egy vázányi virág nő, hanem gazdagon nő a virág. Ez a kegyelem jelképe. Isten mindig sokkal többet ad nekünk, mint amire valaha is szükségünk lesz.
4. Az esemény a bor felszolgálásával és a jelenlevőknek „az újbor” gazdagsága miatti örömeivel folytatódott:
  - a. Ez ellentétben állt a szokásokkal. Ugyanis mindig a legjobb bort szolgálták fel először.
  - b. Ilyen a mi Urunk. A legjobbat mindig a végére hagyja. Amit egyszer lassan megtapasztaltunk, azt most szabadon „fogyaszthatjuk”. Jézus gazdagon árasztja ránk a szeretetét és a megbocsátását.

- c. Köztünk van Ő, aki gazdagon tölti nekünk az „újbor”. És bőségesen van mindenki számára.

Felhívás

Mi a teendő, ha elfogy a bor? Erre a kérdésre Mária példája a válasz. Meghagyta a szolgáltnak, hogy tegyék meg mindazt, amit Jézus parancsol nekik, és akkor csodát fognak látni. Csodát, amely nem csak a közvetlen szükségleteinknek felel meg, hanem bőséges. Elfogyott-e az örömötök? Jézus változtatni akar ezen! Hozzátok eléje a szükségleteiteket!

3. szombat, 2015. június 6.

ISTEN HÉTKÖZNAPI EMBEREKET ALKALMAZ: TÁBITA

ApCsel 9,36-42

Ismert emberek gyakran álneven válnak ismertté. Íme, néhány példa:

- Chuck Norris valójában Carlos Ray Norris.
- Whoopi Goldberg színésznőt tulajdonképpen Caryn Elaine Johnsonnak hívják.
- Mark Twain író eredeti neve Samuel Langhorne Clemens volt.
- David Copperfield szemfényvesztő David Seth Kotkin **név alatt született.**
- Marilyn Monroe néven ismert színésznőnek Norma Jeane Mortenson volt a neve.

A hétköznapi emberekről szólva, akiket Isten felhasznált, most egy olyan nőt mutatok be nektek, akinek több neve is volt. Tábitának, azaz Dorkásnak hívták, ami azt jelenti: zerge. Olvassuk el az ApCsel 9,36-t: „Joppében pedig vala egy nőtanítvány, név szerint Tábita, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott”.

Arameus nyelven Tábitának hívták, görögül meg Dorkásnak. Mindkét név azt jelenti: zerge. Akkoriban az volt a szokás, hogy szép nőknek valamilyen állatot adtak becenévnek, a zerge viszont a szép szeméről és a fűrge lábáról ismert.

Tábita a palesztinai Joppében élt. Joppé Jeruzsálemtől 47km-re, északnyugatra feküdt. Salamon ezt a kikötővárost használta a faanyag fogadására, amelyet a Templom építéséhez használt. Még arról is ismert a hely, hogy Jónás ide menekült, és itt szállt fel a Társisba induló hajóra.

Érdekes, hogy nincsenek feljegyezve Tábita szavai, de tettei igen, mivel szolgálattal teljes élete hangosan beszélt helyette. A legtöbb bibliamagyarázó szerint Tábita vagy özvegy volt, vagy vénkisasszony, mivel egyetlen férfiről sincs említés az életével kapcsolatban. Jézus, az Ő földi szolgálata idején, a nőknek különös helyet biztosított. Asszonyok kísérték el az útján, és anyagilag is támogatták. Mellette maradtak a kereszthalálkor, és feltámadásának első tanúi voltak. Az Új Testamentumot olvasva, azt is láthatjuk, hogy mennyire bekapcsolódtak a tanítványképzés első körébe.

Csupán a Rómabeliekhez írt levél 16. fejezetében jó néhány nő került megemlítésre: Fébé, Priszcilla, Mária, Triféna és Trifósa meg Persis. Az utóbbi háromról az van feljegyezve, hogy sokat munkálkodtak az Úrért. Tábitát szemlélve, három dolgot tanulhatunk meg róla:

1. Megszentelt tanítvány volt

Jézus Krisztus tanítványa, illetve követőjeként ismerték. Az Új Testamentumba tulajdonképpen csak róla van külön feljegyezve, hogy „nőtanítvány volt”. Ez elég különös, ha figyelembe vesszük, hogy ezt a titulust nem Máriának, nem Mártának és nem Priszcillának, nem valamely más nőnek adták. Krisztus hűséges követőjeként emelkedett ki. Annyira odaszentelődött, hogy ezt csak a „nőtanítvány” szóval tudták kifejezni. A tanítvány az, aki tanul, aki követi a Tanítóját és kitart abban, hogy a Tanítójára hasonlítson.

Lukács 6,40: „Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere”. Az egyik legnagyobb dicséret, amivel megdicsérhetnek benneteket: „Úgy viselkedsz, mint Jézus”. Ezt Tábitáról elmondhatták. Bizonyosan tudjuk róla, hogy éppen olyan együttérző szíve volt, mint Jézusnak.

A Máté 9,35-36 ezt mondja Jézusról: „Könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok”.

2. Jó tetteket hajtott végre

Nem csak a közvetlen emberi szükségletekre reagált, hanem mindarra, amit saját maga is észrevett. Szolgált a társadalmi közösségben, és az emberek tudták, hogy az Üdvözítő miatt tette. Ez jellemezte őt.

Az Üdvözítő megmentette, hogy szolgálhasson. Valójában, minden megszentelt tanítványnak vannak jó cselekedetei. Tábita semmi esetben sem volt lusta és hanyag, hanem gyorsan reagált, amint valakinél jelentkezett valamilyen szükséglet. Dorkás olyan megszentelt nőtanítvány volt, aki az lelki ajándékait és a tehetségét befektette a mennyek országának javára.

A Bibliában azt olvassuk, hogy szüntelenül igyekezett jót tenni. Úgy is mondhatnánk, hogy élete „teljes volt jó cselekedetekkel”. Ugye ti is egyeztek azzal a megállapítással, hogy sokkal több az olyan ember, aki „tele van beszéddel”, mint az olyan, aki „tele van jó cselekedetekkel”? Szent szokásává tette a jó cselekvését. A Galata 6,10 így hangzik: „Amíg tehát időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképpen hittestvéreinkkel” (Sz. I. fordítás). A cselekedetei tették vonzóvá: nem csak külsőleg volt szép, hanem belsőleg is, éppen az együttérzése miatt.

Az amerikai polgárháború idején egy egészségügyi nővér, az Unió oldalán, sebesült katonákat ápolt. Arca forradásos volt, egy gyermekkorában átélt tüzeset miatt. Amikor megkérdezték, hogy miért vállalt önkéntes munkát a katasztrófa és a halál helyszínén, ezt válaszolta: „A sebesült katonák nem látják a sebhelyes arcomat. Nekik szép vagyok”.

Tábita nem hajtott végre hőstetteket, mint Debóra, nem vállalt kockázatot, mint Ráháb. Csak egyszerűen szolgált a Megváltójának, azzal, hogy a szenvedőkön segített. Tábita a megszentelt tanítvány modellje, aki a jó cselekedeteket csendes, áldozatos lelkülettel, s nem dicsekvésből végzi.

3. Segített a szenvedőkön

Tábita szüntelenül jót cselekedett. Készséges szívvel segített a bajba jutottakon és a reménytelen helyzetben levőkön. Az özvegyaszonyok akkoriban nem kaptak nyugdíjat se szociális segílyt. Ha szerencséjük volt, akkor a családjuk vagy a gyülekezetük gondoskodott róluk. De olvassuk el a 36. vers második részét: „...ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban, melyeket osztogatott”. A 39. versből derül ki, hogy Tábita varrónő volt. Miután Joppében nem volt konfekciós szaküzlet, abban az időben és kultúrában a nők dolga volt a szabás-varrás.

Dorkás azonban még ennél is többet tett. Ő a Példabeszédek 31. fejezetében leírt nő mintája. Olvassuk el a Példa 31,19-20-at: „Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölködőnek”.

Steve Sjogren, a „The Conspiracy of Kindness” című könyvében elmondja, hogy habár a keresztény hívők alig 10%-a rendelkezik az evangéliumhirdetés tehetségével, 90%-a azonban megkapta a szolgálat adottságát. A Cincinnati gyülekezet, amelyet ő vezet, „evangéliumi szolgálással” (ahogy ők nevezik) foglalkozott, amikor is autókat mos-tak, toaletteket tisztítottak, cipőt pucoltak és a parkban hamburgert sütöttek – mindezt ingyen, minden kötelezettség nélkül. A kedvesség kirobbanása idején sok embert annyira meghatottak a cselekedeteik, hogy elkezdtek járni a gyülekezetben, és megtértek.

Ez a Mát 5,16-ban feljegyzett szavakra emlékeztet bennünket: „Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. Íme, az elv: A sok szeretettel elvégzett, apró jótettek megváltoztatják a világot. Az 1Pét 4,10 arra enged következtetni, hogy mennyire fontos a szolgálat: „Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai”. A másoknak való szolgálat által erősödik a gyülekezet, és az elveszettek közelebb kerülnek Krisztushoz.

Nyilvánvaló, hogy Tábita együttérzése és hozzájárulás fontos volt a joppéi gyülekezet számára, mert amikor meghalt, Isten feltámasztotta őt. Olvassuk el a 37-től 39-ig terjedő szövegrészt: „Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. Mivelhogy pedig Lidda Joppéhez közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. Felkelvén azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték őt a felházba: és elébe állának néki az özvegyasszonyok mindnyájan sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt”.

Az emberek siratták, mert Tábita halála az ő halálukat jelentette. Körbefogták Péter, és mutogatták a ruhákat, amelyeket Tábita varrt nekik. A „ruhák és öltözetek” kifejezés az eredetiben az alsóneműre és a felsőruhára vonatkozik. Ami csak rajtuk volt, azt tehát mind Tábita varrta nekik. Szó szerint Tábita együttérzésébe voltak felöltözve. A méret szerinti ruhák azt bizonyítják, hogy Tábita egyenként foglalkozott velük.

Ez egy lenyűgöző jelenet a korai egyház életéből. Péternek biztosan eszébe jutott a Jézussal szerzett élménye, amikor Jézus (a Márk

5,41-ben) feltámasztott egy kislányt. Amikor látta a zűrzavart és a sírást, Jézus kiküldte az embereket, csak Péter, Jakab és János szemlélhette mi fog történni. „És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl”. Péter csak egy szón változtatott: Tábita, kelj fel!

S ő felkelt. De olvassuk tovább: „Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle. És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólván a szenteket és az özvegyasszonyokat, eleikbe állatá őt elevenen” (40. és 41. vers).

Vannak, akik kételkednek ilyen jelentés olvasásakor. Vajon Isten ma is tesz ilyen csodákat? Különböző – magukat önhatalmúlag kinevező – gyógyítók show-programokat csinálnak, és mi joggal kérdezzük, hogy mi az igazság? Érdekes azonban, senki sem állítja, hogy halottakat tud támasztani. Egy ilyen csoda teljesen elképesztő dolog, de nem ismeretlen a Szentírásban. A Bibliában legalább tíz helyen találunk jelentés arról, hogy valaki feltámadt:

- Illés feltámasztotta az özvegyasszony fiát (1Kir 17,17-22).
- Elizeus feltámasztotta a sunamita asszony fiát (2Kir 4,32-35).
- Az ember, aki feléledt, amikor testével megérintette Elizeus csontjait (2Kir 13,20-21).
- Jézus feltámasztotta az özvegyasszony fiát (Lukács 7,11-15).
- Jézus feltámasztotta Jairus leányát (Lukács 8,49-56).
- Jézus feltámasztotta Lázárt (Ján 11,1-44).
- Jézus maga is feltámadt (Mát 28,5-10).
- Még sokan feltámadtak Krisztus feltámadásakor (Mát 27,50-53).
- S van még egy érdekes történet: Egy Euthikus nevű fiatalember Pál apostol estéli igehirdetése során elaludt a felső szoba ablakpárkányán, ezért lezuhant és meghalt. Pál apostol feltámasztotta, s utána még hajnalig beszélt – de Euthikus többször már nem aludt el (ApCsel 20,9-10).
- És a ma tanulmányozott történet, amikor Isten, Péter által, feltámasztotta Tábitát.

Nem tudjuk mi történt ez után Tábitával, de valószínű, hogy nem kelt útra, hogy távoli országokban beszéljen a tapasztalatáról. Sokkal valószínűbb, hogy – miután erőre kapott – visszatért a csendes és

diszkrét szolgálatához. A csodák azért vannak, hogy Istent dicsőítsék, és hogy beszélhessünk másoknak Isten dicsőségéről. Amikor halljátok, hogy valaki arról beszél, milyen csodákat tett, és a figyelmet önmagára tereli, akkor legyetek elővigyázatosak.

Olvassuk el a 42. verset: „És tudtára lőn az egész Joppénak; és sokan hívének az Úrban”. Néhányan közületek igazán kiválóan szolgálnak, mert Isten megajándékozta őket a szolgálás képességével. Talán csendesen szolgáltok, mint Tábita. Felfigyeltek a szükségletekre, amelyeket mások nem láttak meg, és örömet találtak azok betöltésében. Ez az egyik legfontosabb evangéliumi módszer, mert ezzel a szolgálattal olyan embereket érünk el, akiket senki más nem tud elérni. A szolgálás megszünteti a cinizmust, és a segítő kéz meglágyítja a kemény szívet. Akár főzésről legyen szó, akár ruhák varrásáról, autók javításáról, kőművesmunkákról, vagy a népkonyhán való szolgálásról, Isten felhasználhat benneteket arra, hogy Krisztusra muttassatok. Asszisi szent Ferenc mondta egyszer: „Állandóan hirdessétek az evangéliumot. Ha szükséges, akkor szavakat is használjatok”.

Ezt az igeszakaszt tanulmányozva felvetődik a kérdés: miért pont Tábita támadt fel és miért nem egy olyan személy, mint István. Istvánt Jeruzsálemben a hite miatt kövezték meg, és nagy benyomást tett volna a fővárosban élő emberekre, ha a nyilvánosság előtt valaki életre keltette volna. De ez nem történt meg. Ám itt van egy csendes nő, akit egy kisvárosban feltámasztottak, a saját házának kis szobájában. Miért lett feltámasztva? Vajon azért-e, mert ő egy kiváló, pótolhatatlan tanító volt? Vagy talán azért, mert nagylelkűen adakozott? Esetleg csodatevő volt? Nem, egyik sem. Azért lett feltámasztva a halálból, mert Isten nem akarja, hogy egyházból eltűnjön az együttérzés! Az egyház, a gyülekezetek a jótéteményeikről legyenek ismertek, de legfőképpen arról, hogy együttérzéssel gondoskodnak az emberekről az ő szükségleteik idején. Tábita halálával a gyülekezet együttérzése válságba jutott. Péter felkeltette Tábitát, és ő fel is kelt. Isten minket is fel akar kelteni az együttérzés munkájára. A Biblia azt mondja, hogy halottak vagyunk a véteinkben és bűneinkben. Keljünk fel egy új életre, és szolgáljunk, ahogy Tábita tette, felhasználva, amink van, hogy megtegyünk vele, amit csak tudunk. Legyünk megszentelt tanítványok, jó cselekedetekre igyekezők, akik támogatják a hátrányos helyzetben levőket. Egyházunk és gyülekezetünk eredményességét nem annyira a „belül” zajló dolgok

fogják meghatározni, mint amennyire a „falakon kívül” zajló cselekedeteink.

A Jakab 1,27 így hangzik: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól”. Mindnyájan ismerjük a mondást: Senki nem tud mindent megtenni, de mindenki tehet valamit. A Jakab 2,14-17 egy nagyon fontos igeszakasz: „Mi a haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjete el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nékik, amikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában”. Jó lenne feltenni a kérdést: vajon Tábita nem azért támadt-e fel, mert nem volt, aki felállt volna, hogy elfoglalja Tábita helyét? Miért nem volt senki? Vannak-e köztünk megszentelt tanítványok, akik most felkelnek és segítenek a rászorulókon? Ideje felkelnünk! Nem engedhetjük meg, hogy egyházunkban és gyülekezetünkben kihaljon az együttérzés.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra